

Vzlet

číslo 2

december 2014

ročník 16

Drž ma pevne, šmýka sa...

Niečo nové o pani riaditeľke
str. 10-11

Hviezda Košického
polmaratónu str. 14

Milí naši čitatelia!

Vzlet

číslo 2
december 2014
ročník 16

Vydavateľ
Gymnázium Lipany
Komenského 13
082 71 Lipany

Koordinátorka
Mgr. Mária Radačovská

Do časopisu prispeli

Mária Tremková, Peter Kromka,
Matej Šenitka, Viktória Cupráková,
Júlia Kromková, Dominika Kunáková,
Michaela Miženková, Kristián Michal
Hnát, Michaela Vaľušová, Stanislava
Obšutová, Dominika Bujňáková,
Miroslav Molnár, Zuzana
Klembarová, Júlia Madarasová,
Natália Skladaná

Grafická úprava a sadzba
Ing. Tatiana Diničová

Jazyková úprava
Mgr. Dušan Kazimír, PhD.

Fotografie
z archívu školy

Ilustrácie
Viktória Cupráková

Adresa redakcie
Časopis Vzlet
Gymnázium Lipany
Komenského 13
082 71 Lipany

E-mail
casopis.vzlet@gmail.com

Od začiatku roka sme pre vás krvopotne písali, opravovali, prepisovali a vymýšľali, denne ostávali po škole a cez prestávky behali po chodbách a zháňali materiál, len aby sme vám po dlhom čase mohli s radosťou podsunúť do rúk naše spoločné dielo – 1. číslo Vzletu.

V poradí ide už o 17. ročník. Pevne veríme, že s pomocou príspevkov našich nadaných študentov a pracovitostou zapálených redaktorov bude Vzlet naďalej obľúbený.

Nezáleží na tom, či si veľký a či malý, či si predátor alebo sivá myška a či primán alebo maturant, tento časopis sme robili s láskou aj PRE TEBA ♥♥♥.

Stačí otvoriť a čítať...

Michaela Miženková,
Viktória Cupráková

Obsah

Noc s Bibliou	3
Potulky po stopách histórie	4
Volanie prírody.....	6
Krst ohňom.....	7
Rozhovor s riaditeľkou.....	10
Vychodňare v mesce.....	12
Každý deň hrst' orechov.	14
Už štyri roky sa „zelenáme“	15
Lesk a bieda študentského života	18
Humor je sol'ou života	19
Cesta	20
Čo by sa stalo keby	22
Viacej byť ako sa zdať	24
List Ježiškovi netradične	25
Smiech predlžuje život	26
Viete, že...?	27

Zbližovali sme sa s Bibliou...

Aj naša škola sa zapojila v dňoch 12.-13. decembra 2014 do celoslovenského projektu Noc čítania Biblie. Cieľom tohto podujatia je spoznávať knihu kníh – Bibliu. Žiaci pod vedením pani profesorky Márie Vokálovej čítali Bibliu a spoznávali ju rôznymi netradičnými formami.

Program začal v učebni biológie prečítaním krátkeho úryvku zo Svätého Písma. Nasledovalo náhodné rozdelenie do skupín. Každá skupina mala originálne spracovať myšlienku z Biblie formou plagátu. Všetky diela boli skutočne nápadité s bohatým myšlienkovým obsahom.

Špeciálnym hosťom podujatia bol ThDr. Vladimír Šosták, PhD., biskupský vikár pre katechézu, pastoračiu rodín a apoštolov laikov. Pre účastníkov si pripravil pútavú prednášku o Knihe kníh. Rozprával o súvislostiach v Biblii, ktoré prepájal so svojimi pozoruhodnými vedomosťami z hebrejčiny.

Veľmi aktuálna bola nasledujúca aktivita. Nadšení biblisti, rozdelení v dvoch tímoch, mali prepísať ukážku z Biblie do dnešného jazyka mladých. Rivalita bola, samozrejme, veľká, ale napriek tomu všetci túto výzvu poňali veľmi originálne a svojsky.

Aby sa vyrovnala hladina duchovnej a telesnej energie, s chuťou sa pustili do spoločných zásob jedla. Športovci nepremeškali ani príležitosť zašportovať si v telocvični. Do skorých ranných hodín vytrvalo hrali volejbal. Okrem toho sa v učebni premietal film s náboženskou tematikou, pozeraním ktorého si prítomní vybili posledné zásoby energie. **„Moje pocity sú super. Najviac ma zaujala prezentácia Vladimíra Šostáka a jeho hebrejčina. Prijal by som takéto podujatie každý rok. Užil som si aj volejbal,“** vyjadril sa na margo podujatia kvintán Martin Ružbarský.

Júlia Kromková, 2. A

Potulky po stopách histórie

Začiatkom októbra sme sa my - tretiaci spoločne so študentmi septimy zúčastnili na historicko-poznávacej exkurzii, ktorá pozostávala z návštevy Poľska a severného Slovenska. Naše mysle sa nemo dívali na strastiplné a bolestné osudy v Osvienčime, nohy blúdili v labyrinte banských chodieb desiatky metrov pod zemským povrchom, oči sa nadchýnali pohľadom na scenériu bájneho Krakova a rázovitej Oravy.

HURÁ, ideme!

Zájazd sa začal v stredu ráno, ako obvykle, na parkovisku v Lipanoch. Všetci sme si od nastávajúcích dní sľubovali oddych a zábavu. Každý z nás bol príjemne vzrušený, plný osobných očakávaní. Dobrá nálada panovala v kolektíve už od rána. Netrzeplivo sme vyčkávali na autobus a keď dorazil, naloženie batožiny nám šlo jedna radosť. Keď už bolo všetko pripravené, exkurzia mohla oficiálne začať. Približne štvorhodinovú cestu sme si krátili rôznym spôsobom – niektorí debatovali, iní počúvali hudbu a našlo sa aj pár doobedňajších spáčov.

Sychravo v duši

Do nášho prvého cieľa – mesta Osvienčim, v ktorom sa nachádza azda najznámejší koncentračný tábor z čias 2. svetovej vojny Auschwitz, sme dorazili presne napoludnie. Mierne nás zaskočilo sychravé a chladné počasie. Po chvíľke čakania sme sa dostali na rad aj my. Každému návštevníkovi boli pridelené slúchadlá a malá rádiostanica, ktoré ešte väčšmi zdokonaľujú komunikáciu medzi sprievodcom a poslucháčmi. Rozdelili nás na dve skupiny, vlastnoručne sme si naladili frekvencie našich sprievodcov

a prehliadka sa mohla začať. Pri vstupe do tábora nás vítal krvou preslávený nápis „ARBEIT MACHT FREI“. Sprievodca nám objasnil mnoho faktov, známych i neznámych, viac či menej desivých. So záujmom sme počúvali horibilné čísla obetí či fakty o drastickom, priam sadistickom zmýšľaní dozorcov. Mali sme možnosť vidieť tisíce súkromných vecí, ktoré boli židovskému obyvateľstvu, ale i príslušníkom iných etník, násilne odobraté. Po vyše dvoch hodinách nám v hlavách hvízdali myšlienky, koncert informácií, ktoré sme práve nadobudli,acity, ktoré nie je možné definovať. Objektom záujmu sa teda stala ubytovňa.

Obklopení NaCl

Z Poľska sme sa presunuli na Oravu, konkrétne k Oravskému Podzámku. Spoznali sme väčšinu priestorov majestátneho Oravského hradu, ktorý sa po stáročia tešil a teší neoceniteľnému významu a popularite. Z dominanty kraja sa naskytá skvostný pohľad na okolitú krajinu. Nepohrdli sme ani možnosťou navštíviť Dolný Kubín, v ktorom sídli Oravské múzeum Hviezdoslava. Neboli nám podané len všeobecne známe fakty, ktoré môžeme nájsť v učebniciach literatúry či dejepisu.

menej rozchýrené poznatky zo životnej cesty najväčšieho slovenského básnika. „Prechádzky“ Oravou sme zakončili prehliadkou Múzea oravskej dediny v neďalekom Zuberco.

Program nášho posledného dňa tvorila predovšetkým návšteva solnej bane Wieliczka, ktorá patrí medzi najstaršie na svete. Z neuveriteľných 300 kilometrov banských chodieb je turistom sprístupnená 3,5 kilometra dlhá trasa, ktorá ponúka mnoho sôch, galérií, expozícií či kaplnku. **„Najviac ma zaujala solná baňa vo Wieliczkske. Je fascinujúce nachádzať sa toľko metrov pod zemou a byť si vedomý toho, že všade je samá sol,“** uviedla septimánka Anna Jureková.

Záver už tradične patril mestu Krakov a Wawelskej katedrále. Exkurzia podľa očakávaní splnila svoj cieľ a každému účastníkovi poskytla niečo osobité. Tým, ktorých táto výprava ešte len čaká, srdečne odporúčame zúčastniť sa.

Mária Tremková, Peter Kromka,

3.B

Dzeci, dzeci...

S kým bol Štefko v perníkovej chalúpkke?

Volanie prírody

V dňoch 17. až 18. októbra 2014 sa uskutočnil tradičný Deň prírodovedcov v neďalekej obci Lúčka. Študenti, ktorí boli počas minulého roku aktívni na rôznych prírodovedných a matematických súťažiach, mali možnosť zasúťažiť si, oddýchnuť si v prírode, v neposlednom rade načerpať nové vedomosti.

Po ceste do Lúčky, ktorú sme absolvovali pešo, sme sa ubytovali. Potom sme si vyšli na Kamenický hrad, ktorý sa nachádza v bezprostrednej blízkosti ubytovne. Z vrcholu hradu sa nám naskytol krásny pohľad na široké okolie. Do ubytovne sme sa vrátili vyčerpaní, no s dobrým pocitom, že sme spravili niečo pre vlastné zdravie. Po chutnom obede sme sa mohli zapojiť do rôznych aktivít. Naši učitelia si pre nás pripravili množstvo vedomostných testov - zábavno-logické testy, chemické, fyzikálne testy či test z astronómie alebo geografie. Zároveň sme si mohli zahrať sudoku, ping-pong alebo sa potrápiť pri šachu.

Po namáhavom dni sme všetci vyhladli. Na večer sme mali guláš, ktorý pripravila pani profesorka Eva Kazimírová a chutil každému z nás. Po výbornej večeri sa pokračovalo. Niektorí hrali šach do neskorých večerných hodín, iní zasa oddychovali v izbách. V rámci nášho voľného večerného programu sme vďaka pani profesorke Marte Mikovej, ktorá zabezpečila hudbu, mohli usporiadať diskotéku. Tam sme si vybili posledné zásoby našej energie.

Na ďalší deň sa rozdávali ocenenia, pochvaly a jednotky. :D. Pre tých najlepších

z najlepších boli prichystané ceny, ktoré boli praktické a víťazov určite potešili. Po vyhlásení víťazov sme sa išli zbalit', popratovať izby a potom už nasledoval odchod domov mikrobusom.

Vďaka takejto skúsenosti vieme, že zapájať sa do školských aktivít sa oplatí. My sme týmto dňom získali veľa pozitívnych skúseností. Celé toto podujatie bolo pre nás, študentov, obohacujúce a zábavné. Viac sme sa medzi sebou spoznali a z ľudí, ktorí sa nepoznali predtým, sú teraz kamaráti. Preto sa chceme poďakovať pánovi profesorovi Sobotovi a pani profesorky Kazimírovej za zorganizovanie tohto podujatia a všetkým profesorom, ktorí sa na ňom zúčastnili, aby nás zas a znova mohli skúšať a testovať.

Viktória Cupráková, 2.A

Dali sme to!

Krst ohňom

V stredu 29. októbra 2014 sa v našej škole uskutočnil privítací večierok pre prvákov a primánov. V ten deň sme oficiálne do kolektívu študentov gymnázia prijali spolu 95 žiakov. Opäť sa naše brány otvorili novým vzdelaniachtivým ľuďom. Znovu sme sa obohatili o takmer stovku ľudí, ktorých budeme na chodbách našej „zelenej školy“ stretávať deň čo deň a ktorí, veríme, obohatia školu a budú jej prínosom.

Ponor hlavu hlbšie, možno je tam suchšie :D

Privítací večierok, alebo, ak chcete, imatrikuláciu pre triedy 1.A, 1.B a 1.C organizovala 3.B. Prípravy sa začali už pár dní pred dátumom konania, no v daný deň bol už každý trochu nervózny. A nielen prváci.

Všetko sa začalo okolo desiatej. Okolím telocvične a areálom školy sa niesol menší chaos a nejaká tá panika. Na hlavách organizátorov ešte zostávalo veľa práce, keďže si dávali na čas. Jedinou záchranou bolo, že priama mala uvítanie ako prvá a až po nich prváci. Preto nám, 3.B, zostal čas na dotiahnutie detailov a rýchly obed.

O 13:30 sa všetko malo začať. Tí mladší, dúfajúc, že to takto bude menej boľieť, sa začali zhlukovať do akýchsi skupín, aby pomyselný „krst ohňom“ zažívali aspoň v kolektíve a nie ako samostatné jed-

notky. Chybička sa ale naskytne vždy, a tak to bolo aj v tomto prípade. 1.C chvíľu meškala (z objektívnych dôvodov), čo spôsobilo časové posuny a zmeny v organizácii. Zopár študentov a učiteľov už oblieval pot, no všetko sa postupne upokojilo. Moderátori si vyskúšali svoje improvizatívne schopnosti a dotiahli program do zdarného konca.

Prváci si vyskúšali disciplíny, ako napríklad rýchle zloženie básne, vyznanie lásky, spev, hľadanie neurčitého predmetu v špagetách, obkreslenie kolegu nohou, kŕmenie sa navzájom výživou alebo vypitie čo najväčšieho množstva vody.

„Ako vnímaš dnešný večierok?“ opýtali sme sa študentky 3.B a moderátorky programu Zuzany Klembarovej. „Myslím si, že sme preukázali silu kolektívu v triede. Každý z nás sa zapojil a ukázal svoju kreativitu. Som spokojná a ďakujem všetkým.“

V závere mohli diváci vidieť, ako prváci skladajú prísahu a na tvárach im vidieť blažený pocit šťastia, že prešli skúškou a sú právoplatnými študentmi Gymnázia v Lipanoch.

Michaela Valušová, 3. B

Sľubuj a neklam...

Anjelské popoludnie

V pondelok, 20. októbra 2014, Mestská galéria v Lipanoch ožila hudbou huslí, harmoniky a spevu. Všetko to spískali naši gymnazisti, ktorí pri príležitosti Mesiacu úcty k starším pripravili milé predstavenie. Okrem hudby a spevu ukázali aj svoj dramatický potenciál a talent v krátkych scénkach. Napríklad úryvok z hry Anjel Pána budete môcť vidieť aj vy na vianočnom predstavení, ale už vo full verzii.

Celý program určite potešil a spríjemnil odpoľudňajší čas našim seniorom. Publikum sa zabávalo, smialo sa, tleskalo. Po predstavení pri kávičke a čaji bolo vidieť na ich tvárach jemný úsmev a radosť pri spoločnom nenútenom debatovaní.

Podakovanie patrí všetkým členom dramatického krúžku, ktorí pracujú pod vedením pani profesorky Márie Vokálovej a jej samotnej. Za predvedený výkon píšeme našim gymnazistom jednotku s hviezdičkou. :)

Kristián Michal Hnát, 3.B

MESIAC ÚCTY K STARŠÍM

Anjelská nálada ovládla Mestskú galériu

Malá veľká žena

Jej čelo je ako husto popísaná kniha majstra Andersena. V priebehu 90 rokov jej trasľavou rukou do tváre vpísal ten najkrajší príbeh s menom Život.

Je v ňom radosť z bezstarostného štebotania pri koryte Popradu na začiatku 20. storočia v krdli ôsmich súrodencov, ťažká práca v medzivojnovom čase na rodinnom gazdovstve, odbíjanie svadobných zvonov, keď so slzami v očiach vstupovala do chrámu s mužom, ktorého jej vybrali rodičia. Napriek tomu si k sebe našli cestu a postupne jej do náručia pribúdalo päť drobných ratolestí.

Dni pekné striedali i tie so závojom ťažoby a smútku. S dvojtýždňovým ružovým uzlíčkom pritisnutým na prsia, so svištiacimi nemeckými a sovietskymi guľkami druhej svetovej vojny nad hlavou, brodiac sa februárovým snehom, dokázala sa schovať pred plameňmi vojnového besnenia. Úkryt jej poskytla dedina na druhej strane chotára hustého lesa. Prežila i najväčšiu bolesť, ktorá trhá srdce matky. Prežila chvíľu, keď jej zubatá siahla na najväčší poklad v rozpuku mladosti - na jej najstaršieho syna Štefana. Mal iba 21 rokov a jeho manželka pod srdcom nosila ich prvorodeného syna. Ešte sa jedna rana nezacelila, keď prišiel druhý ťažký úder - definitívny odchod jej starostlivého manžela Štefana. V štyridsiatich štyroch rokoch zostala vdovou.

Dni slzavé sa minuli a na oblohe vykúka slniečko. Ohnivý kotúč žiari nad jej spomienkami. Napríklad na pracovný pobyt v hitlerovskom Nemecku, keď nevedela v reči Germánov ani mäkké f. Preto nič netušiac pri večernej modlitbe, keď zaznelo: „Mein liebe Got!“ sa kutáčom zahнала po kocúrovi, lebo si vetu preložila ako pokyn: „Margit, vyžeň kota!“ Zdesenie v očiach domácich nedokázala pochopiť.

Deň bez fyzickej námahy by bol pre ňu dňom zbytočným. Preto so šibalskými ohníčkami v očiach rozpráva o tom, ako na začínajúcom družstve robila „skupiňarku“, ako so ženami na poli vyspevovali, ako sa vozili na vlečke traktora a vystrájali škodoradostné žartíky. Radosť do jej života priniesli svadby jej detí a postupný príchod dvanástich vnúčat.

Staručký ruženec jej ovíja zrobené, krehké prsty a v zrníčku za zrníčkom ukladá modlitby za naše spokojné chvíle. Generačná niť sa od nej tiahne už k pravnúčatám. Zdenko, Danielka, Maruška, Laura, Hanah, Daria, Igor, Dominika, Oliver a Laura sú poklady, ktoré žiaria na jej nebi. Veru, už si ťažko pamätá na exotické mená ratolestí jej vnúčat. Aj sem-tam jej vypadne slzička, že sa jej rodina roztrúsila po Švajčiarsku, Čechách i Sliezske.

O to radšej otvára náruč i srdce, keď jej rok čo rok leto prináša prázdninujúci džavot na hebučký trávnik vedľa jej chalúčky. Vtedy si ona ako kráľovná sadne na stoličku v kúte ganku, nechá sa pohľadáť lúčmi štedrého slnka a celým telom jej prúdi radostná miazga múdrosti 90-ročnej pozemskej púte. A vtedy si ja, Dominika, skoro najstaršia z jej pravnúčat, ešte viac vážim ten dar - môcť si vychutnať múdrosť, nadhľad a pokoj mojej prababky. Prababky Margity Kunákovovej, lebo toto je príbeh o nej – útlej veľkej žene.

Dominika Kunáková, 2.A

Na kus reči s riaditeľkou

Prinášame vám tak trochu netradičný rozhovor s pani riaditeľkou. Ak sa chcete dozvedieť, či má rada svojich kolegov, neváhajte a prečítajte si nasledujúci príspevok.

Ako si spomínate vy na školské roky na gymku?

Ako na najkrajšie roky. Boli sme dobrá partia, radi sme spievali, chodili na výlety, organizovali sme rôzne večierky, kvízy, súťaže. Veľmi zaujímavou bola zábavná akcia: Trieda baví triedu... A čo sa týka predmetov, nepamätám si, že by som výrazne nemala rada nejaký predmet. Rada som mala ruštinu, slovenčinu, dejepis, biológiu, chémiu...

Prečo ste si na štúdium vybrali práve SJ, taký neobľúbený predmet súčasných študentov?

Vždy som rada a veľa čítala. Ale o štúdiu slovenského jazyka som ani neuvažovala. Chcela som byť lekárkou, tak som sa intenzívne učila biológiu, chémiu, fyziku. Neprijali ma však, tak som išla pracovať na fakultu do Prešova na študijné oddelenie. Tam bola vtedy veľmi dobrá katedra ruštiny a ja som mala rada ruskú literatúru, tak som sa rozhodla, že si dám prihlášku na ruštinu – pedagogiku a pre zmenu som sa intenzívne učila ruský jazyk a dejepis. Keďže túto aprobáciu v tento školský rok neotvárali, len slovenčinu – pedagogiku, opäť som sa intenzívne učila slovenský jazyk a literatúru. Prijali ma a ja som si začala budovať vzťah k slovenčine, aj som si ho našla a mám skutočne svoju prácu rada. Takže keď dnes študenti hovoria, že ten alebo onen predmet nebudú potrebovať, tak to nie je veľmi prezieravé, lebo dnes musí byť človek flexibilný, aby sa uplatnil na trhu práce. A to, že študenti nemajú radi slovenčinu, je škoda, lebo je to aj prejav a postoj k svojmu pôvodu, k národu, k svojim koreňom.

Vždy ste pracovali v školstve?

Áno. Dokonca som niekoľko mesiacov robila v materskej škole, potom na fakulte, po skončení vysokej školy 10 rokov na základnej škole na druhom stupni a asi rok aj na prvom stupni a teraz posledných 22 rokov na gymnáziu.

Ako vnímate zmenu pomerov v školstve, v čom vidíte rozdiel medzi našou školou predtým a teraz?

Tak toto je téma na niekoľkohodinovú debatu. Ale markantný rozdiel je v technických možnostiach školy,

v dostupnosti rôznych študijných zdrojov a v akejsi apatii a nezáujme, do ktorých upadli žiaci a študenti, ktorých prebrať na hodine k životu, k aktivite, motivovať ich k akejkoľvek činnosti, to je v súčasnosti asi najväčšie umenie a zároveň „drina“ učiteľov. Nechcem pôsobiť príliš mentorsky, ale z našich súčasných škôl sa vytráca úcta, vďaka, ochota urobiť niečo navyše.

Áké sú vaše plány do budúcnosti?

Tak tu som veľmi opatrná pri plánovaní a želaniach. Jedna múdrosť totiž hovorí: Daj pozor na to, čo si želaš, môže sa ti to splniť. Ale vážne. Musím už zvažovať svoje reálne možnosti a čas, ktorý mám k dispozícii. V škole je ešte veľa toho, čo je treba urobiť – opraviť niektoré triedy, upraviť okolie školy, dokončiť začaté práce, rozbehnuté projekty, poobzerať sa po nových pre školu prospešných projektoch, ponúknuť žiakom aj verejnosti nové možnosti štúdia... A v súkromí je môjím plánom a želaním moja rodina, ktorej chcem venovať aj svoj čas, aj svoju lásku a ochotu pomáhať.

Čomu sa venujete/čo rada robíte vo voľnom čase?

Voľný čas. Mal by to byť čas, keď nepracujeme. Ale ja pracujem rada a rada robím mnohé veci. Napríklad rada pracujem v záhrade, rada pečiem, rada čítam rôznu zaujímavú literatúru, nielen beletriu. Som rada, keď som „v obraze“, teda rada získavam rôzne informácie, ktoré ma stále prekvapia najmä tým, že koľko toho neviem. Rada chodím na prechádzky, ale už nie na veľké turistické podujatia, kde je mnoho ľudí, skôr mám rada také intímne prírodné prostredie, kedy vôbec nemusím rozprávať, len načúvať sebe a prírode. Často chodím k svojim rodičom, ktorí už potrebujú aj moju pomoc, veľmi rada idem do Prahy za dcérou, občas si píšem so svojimi deťmi, priateľmi, bývalými žiakmi. A ešte keď mám trochu času, riešim sudoku alebo ináč trénujem mozog.

Máte obľúbeného spisovateľa?

Vyslovene obľúbeného nemám. Ale zo slovenských sa rada vraciam k Rudovi Slobodovi, mám rada Rúfusa – to je zdroj múdrosti, skromnosti a inšpirácie. Páčia sa mi Urbanove a Jašíkove novely. Keď sa potrebujem dostať do svojho vnútra, siahnem po Dostojevskom, ten je asi u mňa top (ale dlho som sa k nemu prepracovávala). A keď potrebujem získať nejaký nadhľad, tak ten nájdem u Satinského či Filana.

Mali ste v detstve svoj idol?

Áno. Možno to bude vyzerat' divne, ale vzorom čestnosti, spravodlivosti a statočnosti bol pre mňa z literárnych a filmových hrdinov Winnetou, z hercov mal neopísateľný šarm Alain Delon, zo športovcov sa mi páčil Václav Nedomanský, ktorý nosil na chrbte číslo 14 (moje obľúbené).

Váš idol v súčasnosti?

Pápež Ján Pavol II. Človek s neveriteľnou charizmou, od ktorého sa dá učiť pokore, láske a umeniu odpúšťať. A keďže idoly sú nedosiahnuteľné, neviem, či sa mi to niekedy podarí.

Máte nejaký nesplnený sen?

Mám, ale ho neprežradím. Už by to nebol sen a ja chcem snívať ďalej.

Chceli by ste sa vrátiť v čase a prežiť nejakú udalosť znova?

A viete, že ani nie. Všetko je tak, ako má byť. Na mnohé udalosti a zážitky z minulosti rada spomínam a tie horšie či nepríjemnejšie sa snažím zo spomienok vytesniť.

Mám rád / nemám rád

- × vylihovanie v posteli - nemám rada
- × meškanie do práce - nemám rada
- × obedy v našej jedálni – mám rada
- × svojich kolegov – mám rada (naozaj)
- × svoju prácu – mám rada
- × ranné vstávanie – mám rada
- × rozhovory do šk. časopisu – mám rada (raz do roka)

Vyberte si:

- biela × čierna
- cit × rozum
- kino × divadlo
- čas × peniaze
- voda × oheň
- rodina × práca
- more × bazén (neviem, mám radšej oheň)
- deň × noc
- leto × zima
- káva × čaj
- pondelok × piatok
- vidiek × mesto
- rezeň × zdravý šalát
- film × kniha
- turistika × nakupovanie
- blondína × bruneta
- výlet niekde v rámci Slovenska × zahraničie
- humanitné predmety × prírodovedné predmety

Vychodňare v mesce

Desať hodín strávených v autobuse - žiadna sláva. Všetci sme boli nevyspatí, no aj napriek tomu sme sa tešili na výlet do Prahy. Ten naša škola usporadúva každoročne. Tento rok sa exkurzia do Prahy konala v dňoch 8. – 10. októbra 2014. Po celonočnom spoznávaní Slovenska a Česka sa naše plúca konečne nadýchli čerstvého vzduchu a my sme sa vydali do centra Prahy. Mali sme dve hodiny voľna, ktoré väčšina z nás využila na vypitie kávy v McDonalde, ktorý bol naozaj na každom rohu s inými typmi rýchleho občerstvenia. Káva nebola zlá, ale niet nad klasickú kávu v teple domova. Cestou na Pražský hrad

sme obdivovali krásy mesta, úchvatná bola hlavne návšteva Karlovho mosta, odkiaľ bol krásny výhľad na panorámu Hradu, na moste kopa umelcov kresliacich portréty okoloidúcich ľudí alebo ľudí, ktorí vyzerali, akoby boli moslimovia modliaci s k Alahovi, ale oni iba nadväzovali kontakt s neexistujúcou druhou dimenziou. Po tomto zážitku sme sa konečne dostali na našu hlavnú zastávku - Pražský hrad, ktorý bol naozaj čarovný. Keď sme ukončili návštevu hradu, presunuli sme sa do mestskej radnice, kde sme na dozvedeli veľa z histórie mesta, ktoré sa pýši pomenovaním stovežaté. Prvý deň skončil a my sme

reportáž

Niektor je atraktívny, niektor je atrakciou

Na druhý deň sme sa naraňajkovali a naše kroky viedli na malebný hrad Karlštejn. Keď naša návšteva hradu skončila, šli sme na obed a hneď poobede sme sa presunuli opäť bližšie k nemeckým hraniciam - do Karlových Varov. Vraví sa, že Karlovy Vary sú mestom Rusov. Toto tvrdenie sa potvrdilo, keď sme všade na uliciach počuli ruštinu, všetky nápisy a menu v reštauráciách videli preložené do ruštiny, polovica ľudí v meste bola očividne ruskej národnosti. Karlovy Vary mňa osobne veľmi zaujali svojou krásou, rozmanitosťou, architektúrou a ľuďmi rôznych národností.

Tretí deň bol najsmutnejší. Nielen preto, že sme sa museli pobaliť a opustiť loď, čo znamenalo aj koniec nášho výletu, ale aj preto, že sme šli na veľmi smutné miesto - do koncentračného tábora v Terezíne. V tomto tábore bolo mnohým z nás do plaču, počúvajúc o osudoch ľudí a pozerajúc sa na cely, ktoré boli ich „izbami“. Myslím si, že sa stačí pozrieť na fotky zobrazujúce autenticky vtedajšiu dobu a hneď z toho máte zimomriavky. A takto trochu smutní sme sa desať hodín vracali domov.

Z tohto výletu sme si mnohí odniesli veľa nových informácií nielen o Prahe, ale aj o mnohých iných mestách. Spoločnosť nám robili a pozor na nás dá-

Môj vysnívaný

vali Ing. Gabriela Lazoríková, Mgr. Monika Pribulová a PaedDr. Jana Hozová. Tie sa starali aj o naše zdravie, pohodu na lodi a o to, aby sme sa všetci ešte niekedy videli s našimi rodičmi.

Všetkým organizátorom exkurzie patrí naša vďaka, ale aj všetkým účastníkom, ktorí vzorne dodržiavali školský poriadok a našej škole robili iba dobré meno.

Matej Šenitka, 2.A

Každý deň hrst' orechov...

Od septembra sa do kolektívu učiteľov našej školy opäť vrátila po materskej dovolenke pani učiteľka Ľubica Tomková. My, novinári, sme túto príležitosť využili a pripravili sme si pre ňu pár otázok. V nasledujúcich riadkoch sa dozvieme pár zaujímavých noviniek.

Dozvedeli sme sa, že ste sa zúčastnili na polmaratone v Košiciach. Čo vás k tomu viedlo?

Keďže sa behu venujem už dlhšie, brala som to ako výzvu. Chcela som si dokázať, že to zvládnem.

Aká bola vaša príprava na polmaratón?

Behávam celý rok 3-4krát do týždňa. Posledné dva mesiace som trénovala hlavne dlhé trasy.

Máte špeciálne upravený jedálniček?

Áno. V mojom jedálničku je veľké množstvo bielkovín

a málo sacharidov. Po behu väčšinou zeleninový šalát s mäsom, sýry. Málo príloh. Každý deň hrst' orechov.

V tomto školskom roku ste sa vrátili z materskej dovolenky. Bolo ťažké zosúladiť rodinu, prácu a tento váš koníček?

Na materskej dovolenke to bolo jednoduchšie, pretože som mohla ísť behať hocikedy počas dňa a nemala som tak veľa povinností. Popri práci je to náročnejšie, ale ak to človeka baví, čas si nájde.

Chceli by ste sa zúčastniť na tomto podujatí aj v budúcnosti?

Určite áno. Každý rok je tu nová výzva, napríklad zlepšiť čas.

Bolo pre vás ťažké vrátiť sa naspäť do práce?

Nie, musela som si zvyknúť na trošku iný systém ako na materskej, ale nebolo to ťažké.

Už štyri roky sa „zelenáme“

Sadli sme si s pani zástupkyňou Evičkou Lazoríkovou v jej príjemnej kancelárii, pustili sme si Nohavicu a dali sme sa do debaty...

Ako hodnotíte prácu Zelenej školy?

Škola sa už roky zaoberá environmentálnym poslaním. (Ukázala nám certifikát.) Toto je len papier o tom, že sme Zelenou školou v pravom slova zmysle. Treba absolvovať dve fázy programu Zelená škola:

1. Na ceste k Zelenej škole.
2. Vlajka Zelenej školy a certifikát Zelenej školy (na dva roky).

Ako prebiehal váš zelený deň?

Hlavnými gestorkami tohto projektu sú Gabriela Lazoríková a Veronika Porembová a ja som tam bola len polízať „smotanečku“. Spolu s mojou kolegyňou Veronikou Porembovou sme sa zúčastnili na prehliadke inej Zelenej školy - Gymnázia Alberta Einsteina v Bratislave-Petržalke. Pripravili si tam pre nás bohatý program. Žiaci predvádzali aktivity Zelenej školy a najviac nás zaujala prehliadka riadiacich modelov elektrární. Poobede o 13:00 začalo slávnostné odovzdávanie v Divadle Pavla Országha-Hviezdoslava v Starom meste. Priestory historickej budovy dodali celému podujatiu noblesný ráz.

Ste hrdá na svojich spolupracovníkov?

(Pousmiala sa a hľadala vhodné slová). Ja si predovšetkým vážim prácu nad rámec svojich povinností. Ocenenie Zelenej školy potešilo, je to drobná mravenčia práca. Na našom gymku je veľa takých, ktorí by si zaslúžili toto ocenenie, no táto spoločnosť to neposkytuje.

Zelená škola je program, ktorého hlavným cieľom je pomôcť školám nájsť cestu zmeny, ktorá povedie k zdravšej, „zelenšej“ a aktívnejšej škole a spoločnosti. Zelená škola prináša environmentálnu výchovu, ktorá vedie žiakov aj celú školu k šetrnejšiemu prístupu k životnému prostrediu – pomáha znížiť celkový vplyv na životné prostredie.

Študenti, ktorí sú súčasťou pracovného tímu – Kolégia, analyzujú situáciu v škole v 6 oblastiach – odpad, voda, energia, doprava a ovzdušie, zelené obstarávanie, zeleň a ochrana prírody a navrhujú zlepšenia, ktoré sa snažia v škole zrealizovať. Kolégium na základe environmentálneho auditu vyberie prioritnú tému a vypracuje environmentálny akčný plán. 17. decembra 2014 sa uskutočnil environmentálny audit, kde študenti v skupinách odprezentovali svoje výsledky v základných 6 témach a dohodli sa, že prioritnou témou bude **Zeleň a ochrana prírody**. Tejto téme sa v nasledujúcom období budeme podrobnejšie venovať.

V stredu 9. októbra 2014 sa v Bratislave v Divadle Orságha Hviezdoslava uskutočnila slávnostná certifikácia programu Zelená škola. Titul a vlajku medzinárodného vzdelávacieho programu Zelená škola získalo v tomto ročníku 82 škôl z celého Slovenska. Medzi tieto školy patrí naša škola už šiesty rok. Opätovne sme získali titul a certifikát Zelenej školy, ktoré máme právo užívať dva roky. Na slávnostnej certifikácii sa zúčastnili Ing. Eva Lazoríková a Mgr. Veronika Porembová. Súčasťou nášho programu v Bratislave bola aj prehliadka ďalšej Zelenej školy – Gymnázia Alberta Einsteina v Bratislave, kde sme mali bohatý program a mohli sme na chvíľu nahliadnuť do života tejto školy. Najviac nás zaujali žiacke modely elektrární, ktoré žiaci samostatne vytvorili.

Vypni hrud' a usmej sa :D

09/10/2014

Šikovní študenti tvorili...

Študenti, ktorí majú chuť byť súčasťou a hlavne aktívne pracovať v Kolégiu Zelenej školy, môžu sa prihlásiť u gestoriek Zelenej školy - Ing. Gabriely Lazoríkovej a PaedDr. Zuzany Heredošovej.

Mgr. Veronika Porembová

Lesk a bieda študentského života

Iba pár dní a preda tak veľa rokov. Len zlomok sekundy, no aj tak večný čas. Jeden krok a tisíc míľ. Jeden človek, 7 miliárd bytostí. Ako neprekonateľne rýchlo a pomaly beží čas, s ktorým dennodenne zápasí ne jeden z nás.

Jedna z najdôležitejších etáp života každého človeka sú študentské roky. Majú trpkú i sladkastú príchuť. Počas štúdia vnímame najmä tú negatívnu stránku, no neraz sa nám po krásnych časoch prežitých v školských laviciach cnie. Aj vy, čo momentálne sedíte v škole a nechápavo hľadíte do vzduchoprázdna, raz budete s úctou spomínať na toto obdobie. Obdobie plné úspechov i pádov.

Kto by to nepoznal. Nastúpíte do školy a ako hrdý prvák začnete kráčať po ceste za vzdelaním. Vzorovo sa pripravujete a všetko hravo zvládnete. Zdá sa, že to bude malina. Ale nebol by to život, keby vás nevyviedol z omylu. Druhý stupeň, Testovanie 9, stredná škola, maturita, výška. S vekom rastie zodpovednosť, so zodpovednosťou problémy, s problémami človek. Odrazu vám každý radí, čo robiť tak a čo onak. Múdre slová múdrych ľudí, ktorých v tom čase považujete za hlúpych, a potom sa chytáte za hlavu, že ten hlupák ste tu vy.

Život študenta prináša mnoho skúseností, ktoré z neho robia osobnosť, akou má v budúcnosti byť. Má pocit, že ho nikto nechápe. Rodičia si myslia, že jeho jedinou povinnosťou je učiť sa a učiteľia sú tiež toho názoru. Pri tom rodičia, v tom lepšom prípade ich ešte máte obidvoch v spoločnej domácnosti, žiaka zahrnú povinnosťami. Niekedy ani nezahrnú, ale sám študent chce priložiť ruku k dielu, aby nebol doma za toho, čo nič nerobí. Učiteľia vyžadujú mimoškolské aktivity všetkého druhu, pripravenosť na každý predmet na 110%.

V rokoch štúdia a vzdelávania sa vyvíja aj psychický stav a osobnosť študenta. Prežíva prvé lásky a s nimi, samozrejme, aj sklamania. Zrady priateľov, rozchody, odlúčenia. Na ulici a internete vládne agresivita a toto všetko v kombinácii so slabšou osobnosťou vytvára človeka zrelého na liečebný ústav.

ALE študent je živel. Človek mladý, dravý, duša silná. Všetko zvládne aj keď s malými nehodami. Rád poukazuje na svoj vek, najmä vo výhovorkách typu: Ved' mám ešte len 17! Som ešte mladý. Mám právo na chyby. To ospravedlňuje každé zakopnutie. Sú to krásne časy. Keď si plníte svoje priania, zažijete šialenú párty, máte pri sebe priateľov, o ktorých si myslíte, že sú to najlepšie osoby. Robíte adrenalínové športy, jazdíte dvestovkou a pijete alkohol. Nie preto, že vám chutí, ale preto, že to nesmiete. Vymyslíte si tisíc výhovoriek, prečo fláknúť školu, len aby ste presvedčili samých seba, že je to tak dobré. A máte piatok každý deň. Nečakáte.

Pretože študent si svoj život vytvára sám, na osud neverí a túži zmeniť svet. Lebo odmietnutie vníma len ako zatrúbenie do ucha, ktorým sa ho niekto snaží prebudiť a nie dôvod na to, aby sa vzdal.

Michaela Valušová, 3. B

Humor je soľou života

No jasné. Skúšali ste už jesť trebárs neosolenú ryžu? Ja áno, ochutnávka sa však neskončila príliš slávne. Výsledkom bol iba môj znechutený výraz hovoriaci za všetko. Určite je každému jasné, prečo. Ľudovo povedané, jednoducho tomu chýbal šmak.

Podobne je to aj so životom. Často, ba dovoľm si povedať, že väčšinou, naše dni pozostávajú z XY povinností, starostí, menších i väčších neúspechov. Môže to byť hocičo: zlá známka v škole, nehody s ľuďmi nám najbližšími, alebo prasto iba ranné vstávanie ľavou nohou z postele. Toto a ešte oveľa viac vecí nám dokáže vyčarovať takú nanič náladu, že túžime kašľať na všetko a všetkých a netrpezlivo očakávame, kedy sa to zvrtnie pozitívnym smerom. Takéto pochmúrne vyčkávanie však samo o sebe veľmi povzbudzujúce nie je, prečo si ho teda nesprijemnit?

Pomerne často sa stretávam s rečami typu: „Humor? Nebuď trápna, posledné, na čo teraz myslím, je smiať sa... Mám dôležitejšie starosti ako rozmýšľať nad hlúposťami...“ Vždy, keď mi niekto adresuje takéto a podobné slová, zamýšľam sa nad tým, či vie, o čo sa vlastne pripravuje. Veď humor je jedna z najúžasnejších vecí, aké poznám a aké na tomto svete existujú! Práve humor pomáha človekovi vo chvíľach, keď ho opantáva smútok či bojuje so zlou náladou. Vďaka humoru sa voči týmto negatívnym stavom vieme brániť a mnohokrát aj víťazíme. Povedzte sami: nie je vám na duši ľahšie, ak si prečítate dobrý vtip a schuti sa na ňom zasmejete? Je to len názorný príklad, no možností je oveľa viac.

V mojom živote je humor nepostrádateľná vec. Tiež som len človek a mám svoje trampoty i nálady pod psa. Spoločne s týmto veselým pomocníkom ich však zdolávam oveľa ľahšie ako kedysi, keď mi toto slovo veľa nehovorilo. Úplne mi stačí predstaviť si vtipnú situáciu alebo si spomenúť na niečo, čo ma zaručene rozosmeje a je to. Všetko, čo prichádza, sa snažím vnímať z pozitívneho hľadiska, no a s pozitivizmom ide predsa ruka v ruke aj dobrá nálada... Vyhodila sa mi obria vyrážka? A čo, aspoň si ma ľudia skôr všimnú. A možno by som pri troche šťastia mohla účinkovať v reklame na zázračnú masťičku ako ideálny vzor problematickej pleti... Zase sa moje meno premieľalo v cudzích ústach? Paráda, reklama zadarmo, o chvíľu budem populárnejšia ako Fico. Každopádne hľadám vo všetkom vtipnú stránku. Nemusí to byť žart roka. Stačí, že sa pobaví moja maličkosť a hneď mi je lepšie.

Myslím si, že ľudia by sa mali usmievať. Osobne mám nespočetne veľa krát odskúšané, že smiech lieči. Práve on nám pomáha odľahčiť všetky útrapy; on nám pomáha striasť zo seba hnev či nervozitu. Mnoho ráz sa stane, že hoci máme zlú náladu, niekto, respektíve niečo nás pobaví tak, že sa od srdca rozosmejeme a udivene sa pýtame sami seba, prečo sme sa ešte pred chvíľou mračili na okolitý svet.

Dnešná doba so sebou prináša veľa nie príliš úsmevných udalostí. Denno-denne počuť z každej strany, že sa odohrala masakra, vypukla občianska vojna, útočí neznámy vírus. Práve preto by sme sa mali usmievať. Rozosmievať ľudí okolo seba a uľahčovať im tak každodenné bytie. Všetci predsa potrebujeme takéto nakopnutie, ak je nám ťažko.

Nič neznie krajšie ako úprimný ľudský smiech. Robme preto svet okolo nás krajším a veselším. Život so sebou prináša mnohé dobré, i zlé. Práve s humorom však získava jedinečnú a čarovnú príchut'. Je teda už len na nás, či vložíme do mozaiky nášho jestvovania aj tento kameň, vďaka ktorému náš život zaihrá farebnou dúhou.

Mária Tremková, 3.B

Cesta

Zasa som tu. Stojím na tej ceste,
kde zázrak spojil dva životy.
Pred rokom, presne na tom mieste,
boli sme obe. Ja a ty.

Už je to smiešne. Prečo plakať?
Neviem si pomôcť. Prepáč mi.
Chcem späť svoj život. Smiať sa, skákať,
no to je dávno za nami.

Mala si mňa a ja zas teba.
Splašené srdcia, jeden smer.
Z hrivy som ti kradla kúsky neba,
ty zasa smútok z mojich pier.

Rýchlosť a život. Tie dve cnosti,
pre ktoré byť je šialené.
Blízko smrti a v nevinnosti,
menili sme aj nemenné.

Si mojím zmyslom, celým svetom,
jediná, čo mi rozumie.
Skákať si po lúkach, cválať s vetrom
môžeš aj bezo mňa. No ja nie.

Zabudla si? Naše tajné miesta,
kde západ slnka neskončí.
Teraz je tu len táto cesta,
kde som ti hľadela do očí.

Neuvidíš už rannú rosu.
Ja sa tu flákam, kým ty spíš.
Tak čo mám robiť? Mlátiť osud?
Pomsta je sladká. Neveríš?
Dala by som aj všetko zlato.

Chcem sa ťa dotknúť. Na chvíľu.
Stretneme sa? Snáď dôjde na to.
Uvidím bielu kobylu.

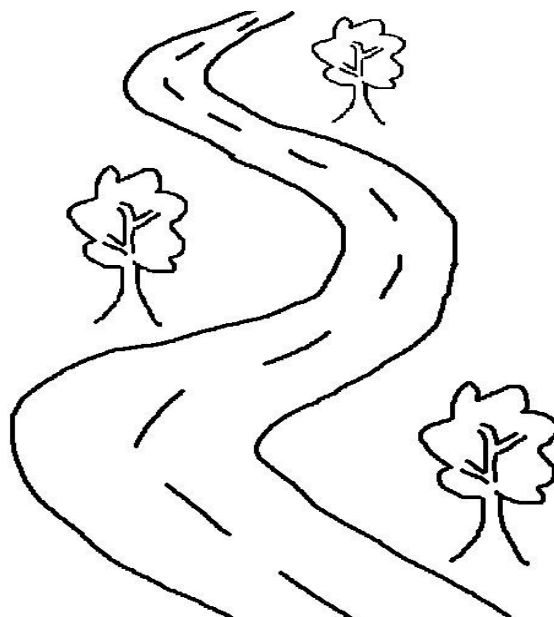
Možno ma spoznáš, jednu z mála,
pricválaš ako lavína.
Smútim. Nikdy som neprestala.
Kde sa ten pocit vypína?

Pasieš sa na tej večnej lúke,
šteklenie ťa už nezlostí.
Stačí len podkova v mojej ruke,
posledný náznak vďačnosti.

Bola si svetlom v oceáne,
mala som ťa úprimne rada.
Už dlho ležim. Možno vstanem.
Tuším ma niekto hľadá.

Erdziace stádo, čierny žrebec.
Pokúsim sa ho vycvičiť.
Ty si už anjel. Máš krásny veniec,
ale ja musím ďalej žiť.

Natália Skladaná, 1.B

Moja cesta do školy

Je šero. Začína sa nový deň. Izba žiari vo svetle lúčov jesenného slnka. Asi 50% populácie vstáva do práce či do škôl. Teda nie všetci vstávajú. Niektorí už vstali, niektorí ešte nevstali a niektorí už nevstanú. Zobúdzma ma protivný budík. Skutočne pomaly vstávam z postele. Driemoty sú vtedy mojím rivalom. Keď sa preberiem k životu, pozvoľným krokom prejdem k oknu, ktoré aj poväčšine otvorím a so zlepenými očami si premeriam scénu za oblokom. Kým spraví sekundová ručička okružnú jazdu, ja už sviežo vykračujem z kúpeľne. Hlavou sa mi preháňa tornádo myšlienok. Môj mozog je v tejto časti dňa nútený rýchlo sa preorientovať z úsporného režimu do stavu pohotovosti.

Narýchlo vyhádzem z tašky všetky na dnes zbytočné haraburdy, no zhromaždím v nej približne rovnako ťažké závažie. Neustále plynúci čas ma núti rýchlo sa obliecť a opustiť domov. Rezkým krokom preletím našu pokojnú ulicu, ktorá sa práve prebúdzma. Z košatého stromu ku mne prenikajú hlasy štebotavých operencov a ja sa nevedomky započúvam do ich švitenia. Pár odbočiek, pár stoviek metrov a na obzore sa objaví zastávka. S nesmiernym nadšením sa pridám k hromádke stojacich a nervózne čakajúcich ľudí. Cítim sa zle. Vo vzduchu sa vznáša mizerná nálada. Ľud okolo mňa je zaujatý rozličnými činnosťami. Nieкто bezducho stojí a do uší sa mu valí hudba z káblíkov. Naľavo odo mňa ako prototyp sviece ktosi sústredene čumí do zošita, ktorý si očividne už čo-to odžil. Evidentne sa snaží narýchlo, no podrobne vsať do hlavy celý obsah šalátového vydania. Oči mi pristanú na útlej postave. Flegmatik s výrazom *No a?!* uprene pozoruje oblohu. Môjmu bystrému oku neujde ani rýchlosťou svetla sa približujúci autobus. Neviem sa dočkať preplneného priestoru plného odutých a na seba sa lepiacich ľudí. So zmiešanými pocitmi sa mi podarí vtrepáť sa dnu.

Rozpačité pohľady okolostojacich či sediacich homo sapiens sapiens mi vonkoncom nevljú tak potrebný elixír uspokojenia. Zo všetkých svetových strán sa na mňa tlačí soldateska s cieľom ukoristiť si posledné zásoby ničím nezriedeného vzduchu pre seba. Po nepríjemnej zákrute strácam stabilitu. Stlačená ako zemný plyn stojím na jednej nohe, ktorá nepatrí mne.

Autobus sa neprestajne vlečie. Zdá sa mi, že som tu uväznená celú večnosť. No bleskový pohľad na hodinky ma vyvedie z omylu. Po asi 5 minútach som na slobode. Skvelý pocit. Rýchlou chôdzou sa predieram (nadžganým) mestečkom. V diaľke vidím cieľ mojej púte – budovu školy. Víta ma naoko nudná brána. Spomínam si, koľkokrát hviezdila v príhovoroch na začiatku školského roka. Stala sa akoby symbolom školy, no napriek tomu mi nie je sympatická. Opatrne odtlačím dvere školy a s úsmevom na tvári vojdem dnu.

Júlia Kromková, 2.A

Čo by sa stalo, keby...

Čo by sa stalo, keby...

Tak sme si so študentmi na hodine slovenského jazyka a literatúry zauvažovali o tom, čo by sa stalo, keby... sa niečo udialo či neudialo... Hm, rovnaké otázky, rôzne odpovede, rôzne riešenia, rôzne pohľady, a tak mi napadlo, **čo by sa stalo, keby náš školský časopis**, ten časopis, ktorý vyhral nejednu súťaž a reprezentoval našu školu, prestal vychádzať. A to len preto, že medzi 435 žiakmi našej školy sa nenájdu takí, ktorí by všetky svoje kreatívne nápady a svoju energiu dali do časopisu (!?). Možno by sa nestalo nič, a možno by sme prišli o možnosť prezentovať sa nielen v rámci školy, mesta, ale aj Slovenska. A pritom stačí tak málo, každý váš nápad, postreh, akciu dať na „wordovský papier“ a poslať na adresu časopisu **casopis.vzlet@gmail.com**

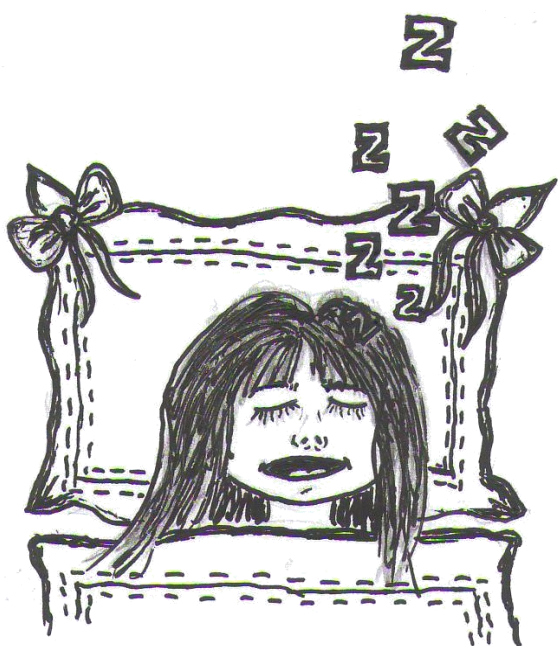
VK

Čo by sa stalo, keby Rómeo a Júlia nezomreli...

Celkom zaujímavá otázka a úplne jednoznačná odpoveď. Určite by sa vzali a ich rodičia by sa s tým museli jednoducho zmieriť. Mali by spolu veľa detí a ich láska by trvala večne. Prežili by spolu dlhý a šťastný život plný lásky a smiechu. No existuje aj možnosť, že by sa napokon predsa len rozišli pre neutíchajúce spory medzi nimi a ich rodičmi. Po čase by sa nehádali len ich rodičia, ale aj Rómeo s Júliou. Júliu, ako väčšinu žien, by takéto hádky vytáčali a nakoniec by to rázne ukončila. Rómeo by o znovuzískanie jej lásky bojoval, ale možno len márne. Tvrdohlavá Júlia by si stála za svojím. (Dominika Bujňáková, 3.B)

Keby Rómeo a Júlia nezomreli, určite by spolu žili veľmi šťastne. Rómeo by Júlii vyznával počas nekonečných čarovných nocí svoju neutíchajúcu lásku. Držal by ju v objatí a vychutnával si chvíle strávené s ňou. Pomáhal by jej a staral by sa o ňu. Júlia by svojho milého opantala svojou krásou, jemnosťou a spanilosťou. Splodili by veľa detí, ktoré by im v živote robili len samú radosť. Chodili by na dovolenky a vychutnávali si život. Počas bežných pracovných dní by si ukradli čas na spoločné chvíle, ktoré by trávili niekde v reštaurácii alebo v kine. No väčšinu svojho voľného času by trávili so svojimi ratoľstami. Tak ako každý človek, aj oni by sa ocitli na sklonku svojho života. Svoj dlhý život by zavŕšili pokojnou smrťou. A by mali viac spomienok ako keď zomreli v tak mladom veku. (Stanislava Obšutová, 3.B)

Čo by sa stalo, keby ľudia nespali?

Čo by sa stalo keby ľudia nespali? Pýtate sa čo? Podľa mňa by kľúčovým slovom bol čas. Mali by sme viac času na zvládnutie všetkého, čo sme si naplánovali, všetko by sme stíhali. Mohli by sme robiť viac vecí, no, samozrejme, množstvo času by priamoúmerne stúpalo s množstvom povinností. Takže si myslím, že by to bolo úplne rovnaké. Ale s jednou drobnou, pre mňa osobne veľmi podstatnou zmenou. Nespali by sme. Negatívom však je aj to, že mnohí z nás, ktorých nič nezaujíma a nebaví, by sa asi veľmi nudili, ešte viac ako doteraz. Samozrejme, ak by nebolo spánku, ako by sme sa dobyli? Chodili by sme po svete

ako ľudské trosky? Asi áno. Teda sa nezamýšľajme, čo by bolo keby, ale spíme! Kým sa to dá... (Júlia Madarasová, 3.B)

Čo by sa stalo, keby Snehulienka nestrela siedmich trpaslíkov...

Snehulienka pri svojom úteku od macochy nemyslela na to podstatné: kam pôjde, kde sa ukryje a čo s ňou bude. V klasickej rozprávke ju nájdu siedmi trpaslíci, ktorí jej zachránia život a nejaký čas býva s nimi. No v našej úvahe Keby bolo keby ju siedmi trpaslíci nenájdu a sama musí čeliť temnotám lesa a života. Snehulienka po svojom úteku bola určite zúfalá a smutná. Snažila sa vzdialiť čo najďalej od zámku, v ktorom žila zlá macocha, a to sa jej stalo osudným... Na jej nevinnom telíčku pochutnala lesná zver. (Miro Molnár, 3.B)

Vybaví sa mi, ako blúdi po lese a hľadá, kde by sa mohla ukryť. Možností je viac. Keby nestrela trpaslíkov, nenašla by žiadnu pomoc a v lese aj tak zomrela. Možno od hladu alebo by ju zožralo nejaké zviera. Ďalšia možnosť je, že by sa z lesa dostala do dediny a našla ľudí, ktorí jej pomôžu. Do cesty by sa jej možno pritrafil nastávajúci z mäsa a kostí, nemusela by čakať na princa na bielom koni (kone podochni, princovia nemajú na čom jazdiť), žila by reálny život a potom by odišla na večnosť tak ako mnohí... (Zuzana Klembarová, 3.B)

Viacej byť ako sa zdať

Úprimne s týmto výrokom súhlasím. Určite v neho veria aj ostatní. No niekedy je ťažké zostať „pri živote“. Ľahko upadneme do svojho vnútorného sveta.

Na úvod si dovoľím zaletieť k stránkam Svätého písma. Čítajte pozorne. Boh vtedy stvoril z hliny človeka. No bol to v tej chvíli človek? Hlina alebo človek? Predsa hlina. Ale prečo sa vraví, že je to človek, keď to bol v tej chvíli len kus hliny? Pretože sa zdal byť ako človek. Keď by sme ho uvideli, domnievali by sme sa, že je to človek. No bola by to len hlina. V druhej fáze tvorenia Boh vdýchol do človeka a až vtedy sa z domnienky o človeku stáva živý človek.

Určite sme už počuli dobre známe frázy: „Chodíš ako bez duše!“ „Je ako bez života!“ Takýto človek pre mňa človekom nie je. Len sa domnievam, že je to človek. Takémuto človeku chýba elán, chuť existovať, jednoducho mu chýba už spomínaný dych života.

V živote prichádzajú rôzne ťažkosti, starosti, trápenie. Sú to ony, ktoré nás uväznia do svojho vnútra a pekne pomaličky nám z hlavy vymažú všetku prítomnosť okolitého sveta. Áno, človek má byť niekedy sám so sebou, no nemá sa z neho stať trvalý väzeň svojho vnútra.

Keď je všetko v „poho“ alebo ináč povedané „spoko“, je to v poriadku. No čo ak nie? Aj ja som zažil ťažké chvíle, ktoré možno dospelý neberú za žiadne ťažkosti, ale pre mňa to ťažké chvíle boli. Dostanem sa do stavu hlbokých myšlienok, miešajúcich sa s mojimi pochmúrnymi predstavami okorenenými vždy blbými domnienkami. Čistá fantazmagória! Stav paranoje dorazil a ani nezaklopal na dvere. Surovo ich rozkopol a urobil v mojom vnútri poriadny brajgel. Bordel sa ťažko upratuje. Hlavne, keď sa nám nechce. Aj si sadnem a premýšľam: „Mal by som sa zobudiť, ale naaačo!“

Pozerám do blba. A paranoja si ku mne sadne, pevne ma chytí okolo pliec... A čo si myslíte, že robíme? Pozeráme do blba spolu. Dosiahla svoj cieľ, zatiaľ čo ja som nedosiahol nič. Moje ciele mi takto skôr utekajú. No vtedy si poviem: „Už stačilo! Koniec všetkému vysedávaniu, poupratujem si tu, opravím rozkopnuté dvere a vyženiem tú pijavicu paranoju zo svojho vnútra.“ Myslel som to len obrazne, ja sa bežne s paranojou nerozprávam. Upratuje sa ťažko a obzvlášť mne. Ide to trochu pomaly, ale dá sa to zvládnuť.

Prestať existovať navonok je vždy zlé pre mňa, aj pre okolie. Neprajem vám to. Žite s elánom a chuťou do života. A ak sa táto fantazmagória stane aj vám, radím stáť pri dverách, aby vám nikto a nič vo vašom vnútri neurobilo ozajstný neporiadok.

Nezabime v sebe seba samého. Je pravda, že naša pozemská schránka sa premení na prach, no život v nás, my sami, môžeme byť živí stále. Až na veky vekov. AMEN.

Kristián Michal Hnát, 3 B

List Ježiškovi netradične

Milý Ježiško!

Tesne pred Vianocami, skôr, než sa rozžiaria prvé svetielka na jedličke, som Ti chcela napísať zopár slov.

Pred pár rokmi by som možno vymenovala všetko, čo chcem nájsť pod stromčekom, ale teraz už viem, že by to bolo hlúpe a trúfalé.

Zabúdam na Teba. Je mi to ľúto, ale je to tak. Oveľa viac myslím na to, čo chcem a zabúdam pritom na veci, ktoré už mám. Je to chyba. Vieš, čo by si mal urobiť s týmto listom? Pokrčiť ho a niekam odhodiť. No ja viem, že si ho prečítaš do posledného písmenka.

Si so mnou stále, aj keď som na prvý pohľad úplne bezvýznamná osôbka. Nemôžem spočítať chvíle, v ktorých si mi zachránil život. Vďaka Tebe som, kto som.

Začalo sa to pred pätnástimi rokmi. Mala som sa narodiť, ale riadne sa to skomplikovalo. Mohol za to jeden „úžasne“ zodpovedný lekár. Chcel počas nočnej vyspávať, tak odložil pôrod na ráno, lenže vtedy už bolo neskoro. Nedýchala som a päť minút ma oživovali. Nikto neveril, že prežijem, ale stalo sa. Bol to zázrak. Lekári povedali, že pravdepodobne nemám šancu na normálny život. Teoreticky mali pravdu. Môj život určite nie je normálny. Je úžasný aj napriek tomu, že môj popôrodný stav bol štyri body z desiatich. To je podľa tabuliek hodnotenie invalida. Všetci sa vzdali, len moja mamka nie. Bola sama proti celému svetu. Bez Tvojej pomoci by to určite nezvládla. Dúfala. To bolo jediné, čo mohla urobiť. Po niekoľkých mesiacoch som začala chodiť. Dokonca skôr, než iné deti v mojom veku. Všetkým odľahlo, keď zistili, že som zdravé, veselé a zvedavé dievčatko. Lekári sa čudovali, lebo môj stav už nedokázala presne ohodnotiť žiadna z ich neomylných tabuliek. Ale Ty najlepšie vieš, ako to bolo. Videl si to na vlastné oči a pomáhal si, kde sa dalo. Ďakujem Ti za môj život.

Stál si pri mne, aj keď som bola šťastná a robila unáhlené rozhodnutia. Veď čo sa mi môže stať, no nie? Viem, že kedykoľvek som mohla spadnúť z koňa a zabiť sa. Koľkokrát som už bola v smrteľne nebezpečnej situácii? Je to neopísateľný pocit, keď zistím, že ma ten traktor nakoniec neprešiel a kôň ma nekopol do hlavy a trafil len nohu. Alebo keď som zabudla, že bazén je dva metre hlboký a veselo som sa šla postaviť na dno. Prekvapilo ma, že podo mnou je len voda a začala som sa topiť. Viem, že si tam bol so mnou a pomohol si mi doplávať k okraju.

Aj minulý týždeň mohol byť mojím posledným. Vyšla som spoza stromu a pred sebou som uvidela poľovníka s puškou. Mieril priamo na mňa a chystal sa vystreliť. Až po chvíľke šoku som zistila, že na strome za mojou hlavou visí terč. Možno to bola len náhoda, ale keby som sa na pár sekúnd zdržala, bolo by po mne.

Vieš, čo to znamená? Na Vianoce od Teba nepotrebujem nič. Som vdáčna už len za to, že žijem. Dúfam, že ťa nesklamem a svoj život naplno využijem. Ďakujem.

Natália

Smiech predlžuje život, tak čítaj...

- *Turista ide po Bratislave a pýta sa malého Blaváka. - Prosím t'a, ako sa dostanem do múzea? - Dajte sa vypchať.*
- *Viete, ako sa treba starať o ženy? Ako o kvetinky. Treba ich zviazať, zrezať a hodiť do vody!*

Pán doktor, môžem si aj v starobe užívať?

Áno, dedko, ale iba lieky.

Ako sa po rusky povie pes čau-čau?

Sabaka zdrastvuj-zdrastvuj.

Viete, aký mail má maďarská sova?

hu@hu.hu

- *Každý piaty človek na svete je Číňan. Naša rodina je päťčlenná, teda jeden z nás je Číňan. Mohol by to byť oco, mohla by to byť mama, mohol by to byť môj brat Šaňo, malý PO-WONG, alebo ja. Podľa mňa je to Šaňo.*
- *Mladý horár prvýkrát vidí jeleňa po zhode parohov a hovorí drevorubačom:*
  - *Videl som jeleňa transvestitu.*
- - *Čo teraz robíš?*
  - *Duševne pracujem.*
  - *Nehovor!?*
  - *Predstavujem si v duchu prácu.*

A teraz trošku vážne...

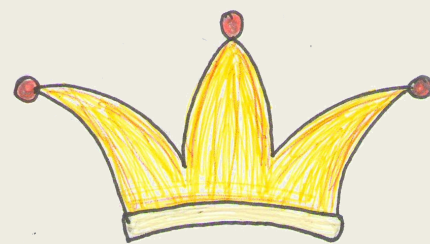
Pred pár týždňami sme sa zúčastnili na vyhodnocovaní stredoškolských časopisov. Náš časopis nepatril k tým najhorším, ale ani najlepším (!) Zo slov skúsených novinárov sme si na našu adresu vypočuli pekné, ale aj kritické poznámky, ktoré sa nás dotkli. Myslíme si, že svoju prácu odvádzame maximálne zodpovedne a časopisu sa venujeme aj v rámci svojho voľného času. Snažíme sa ho prispôsobiť financiám, ktoré nám poskytuje naša škola. Z informácií, ktoré sa k nám dostali, vieme, že nie všetky časopisy prezentujú prácu žiakov. Boli sme veľmi pobúrené, keď sme sa dozvedeli názvy výherných časopisov. Z nášho študentského pohľadu sa nám to nezdalo fér ani voči nášmu časopisu, ani voči iným. Redakčné rady týchto časopisov by sa mali nad svojím konaním zamyslieť a uvedomiť si, že školský časopis má prezentovať **hlavne** prácu študentov.

*Dominika Kunáková, Viktória Cupráková,
Michaela Miženková, Júlia Kromková, 2. A*

Čo si nevedel, ale určite chceš vedieť...

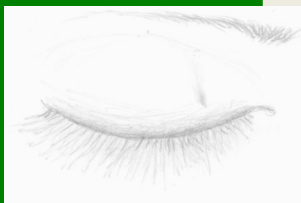
Každú tvár vo sne sme už niekedy museli vidieť. Stačí aj letmý pohľad a zostáva uložená v pamäti. (A vraj sa nedá poznať celý svet.)

Srdcový kráľ je jediný kráľ, ktorý nemá fúzy. (Óóóóh, ja som sa doňho asi zaľúbila.)

Ženy žmurkajú očami dvakrát častejšie ako muži. (Zato sú menej vnímavé.)

Žalúdočná kyselina je schopná rozpustiť i žiletku. (Neskúšať! Joooj, ale ma to láka :D)

Úsmev je najčastejším používaným výrazom tváre. Zapájame pri ňom 5-53 párov svalov. (Aj tak sa neprestanem smiať. :D)

Ľudská krv denne prejde naprieč telom približne 96 000 km. (Cííí, že sa jej chce. :D)

ZDROJE:

<http://www.mybodymanager.sk/blog/motivacia/82-zaujimave-fakty-o-ludskom-tele.html>

<http://>

Interakciou 72 rôznych svalov vzniká reč. (Najvyšší čas zavrieť ústa, lebo moje svaly mi za chvíľu odídu.)

Priemerná dĺžka života ľudského vlasu je 3 - 7 rokov (Dúfam, že do smrti neoplešiviem).

Ak chceš spoznať gymkosvet, prečítaj si VZLET!

„Sedím na skrinke a je
mi dobre...”